

maatte altsaa være det afgørende. De ville altsaa se, mine Herrer, at § 1 kan trænge til en overordentlig fylldig Udmøntning for at kunne gøre sig gældende i Livet, saaledes at Bestemmelserne deri i det praktiske Liv kunne blive til Nytte og Tilfredshed for de vedkommende; men det forrykker jo ikke Tanken i og for sig, der er dermed ikke sagt for meget, der er snarere sagt for lidt, og Hovedsagen er jo, at enhver Mand og Kvinde her i Landet, som har Indfødsret, og som opfylder de Forpligtelser, jeg har fremhævet, skulde være berettiget til en saft aarlig Understøttelse. I § 2 har jeg tilladt mig at fremhæve Størrelsen af den Understøttelse, som jeg mente, vedkommende gamle Folk skulde have. Der har jeg den Mening, at navnlig som Forholdene ere i min Egn og paa Landet i Almindelighed, er det fuldt ud rimeligt. Jeg har tilladt mig at tage Maximum af de Bestemmelser, som de ærede Medlemmer for Vejle Amts 2den Valgkreds (Verg) og fra Njøge (Hørup) have sat i deres Forslag. Jeg tror, det er rigeligt, jeg tror endog saa, at der vil være adskillige, som i det Tidrum fra 50 til 60 Aar næppe som Arbejdsmænd ville være i Stand til at tjene saa meget som her foreslaaet. Altsaa, det kunde maaste taale en lille Reduktion. Det er jo imidlertid saa, at den Ekstrafortjeneste, som der dog tit kan være paa en eller anden Maade i de lidt yngre Aar, vil svinde bort, og det er heller ikke sagt, at Forholdene stadig blive saa lette at komme over, saa enhver kan sige sig selv, at 300 Kr. for et Høgtepar er alligevel en forholdsvis tarvelig Understøttelse, som meget godt kan gaa med uden noget som helst Misbrug paa nogen Maade. Altsaa jeg tror — ogsaa efter den Maade, hvorpaa jeg mener, Pengene skulle staves til Veje — at vi ikke behøve at gaa disse Folk nærmere. Vi kunne godt være i Stand til at yde dem et Beløb, som virkelig vil sikre dem en ordentlig og hæderfuld Stilling paa de gamle Dage. Jeg har tilladt mig at komme med en Sætning, som siger, at hvor jærlige Forhold tale derfor, kunne disse Beløb forandres efter vedkommende Kommunalautoritetens nærmere Bestemmelse v. s. v. — Dernæst komme vi til § 3, der jo vel egentlig er Sagens Kernepunkt. I alt Fald er

det jo den Paragraf, som i alt væsentlig er forskellig fra, hvad der hidtil er kommet frem om denne Sag, og det er denne Paragraf, jeg særlig vil lægge de Herrer paa Sinde. Den gaar nemlig ud paa, at enhver Mand og Kvinde, som opholder sig her i Landet, er pligtig at svare en Slags Skat i Form af et Bidrag fra det 18de til det 50de Aar, og dette Bidrag har jeg foreslaaet ansat til 2 Kr. aarlig for en Kvinde og 4 Kr. aarlig for en Mand. Der er vel straks adskillige, som ville sige, at det er for høj en Skat; men i den Alder fra det 18de til det 50de Aare ere de fleste i Samfundet saaledes stillede, at de ere i Stand til at kunne staa disse Penge, som her er Tale om, og disse Bidrag kunne mulig ogsaa formindskes noget, skønt jeg mener, at disse Penge kunne udredes, uden at det trykker vedkommende stort. Det er jo i den Alder, man i Reglen „vesser Bænden kæt og ung og sparke Snoren af Foden“, som man siger, hvor man tror at kunne staa paa egne Ben og ikke er flappe eller sløvet af det tunge, som siden kommer. Som Forholdet er i vore Dage, vil det ogsaa for Tjenestehendets Vedkommende være forholdsvis let at udrede disse Bidrag. Bæmskeligere bliver det jo, naar man er kommen op mellem de 30 og 40, er gift og har Familie at forsørge; saa kan der ogsaa være Trang nok. Jeg er imidlertid vis paa, at dersom der skulde stemmes over det hele Land af alle dem, som der kan være Tale om skulle yde disse Bidrag, vil der blive et ganske overvældende Flertal for at yde dem. Jeg er sikker paa, at vi, hvis vi foreslaa omkring i Landet den Tanke, at der skal gives noget i den Alder, ville haade de ydende og nydende synes om det, saa meget mere som de derigennem sikre sig selv mod at komme i den Stilling at lide Nød. Det er jo en Slags Assurancepræmie, saa at de kunne tænke: Saa er jeg sikret paa mine gamle Dage, saa kommer jeg ikke paa det offentlige Fattigvæsen. Altsaa jeg tror, at der er fuldt ud Stemning for den Tanke rundt omkring i Landet. Man kan kalde det en Kopstat, eller hvad man vil, Faktum er, at det virkelig er et Bidrag, som sættes ind, jeg havde næst sagt ligesom i en Livsforsikringsanstalt, og som vil komme disse